

az utolsó fedezék

(S. I. emlékének)

valaha befröcsköltél gyermeki zsvivajjal
jajjal – most harangok vészjósló
moraja tolakszik be az ablakon
hogy elhozza utolsó szívverésed –
ki hitte volna hogy a gyermekkor rekvirált
papírcsónakjából te szállsz ki előbb
hisz a békakirályt is megcsókoltad
csak hogy rád nyissa szemét a tündöklő áhítat
– de valaki lopja az álmainkat s fedezéked
már csak egy semmibe zakatoló vonat
s a vonaton egykor térdemre ejtett pillanat

hogy magadba zárj

a levelek is visszafelé hulltak azon az éjjelen
beleolvadtunk az erdő szövetébe
cipóm orrát bámultam félszegen
a bugyrot ahová Isten száműzött
karjaid rejtekében vacogtam – hagyva
hogy az esőcseppek végigfolyjanak szerelmünkön
hogy benned lassan átmelegedjek
s hogy magadba zárj – mint gyűrűiket a fák

semmiért

magamra maradtam: múltamat megloptam
itt hever mellettem kiterítve holtan
a semmiért kellett hazudni és csalni
maradtunk tavaszból kiköszönő talmi
foszlik a becsület miként a képzelet
mint magánhangzókról a lecsalt ékezet
lelkembe falazva égnek a keresztek
jövőtlen álmok közt így lettem eretnek

többé nem találnak

egymásba érő arcok sebtiben fölvelt rendelések... sírhatnékod van de megadásra kényszerít a belenyugvó engedelmesség s csak estefelé ébredsz vakon életfogytiglani boldogtalanságban... viszolyogsz a finnyásan ásítozó vendégektől hallod a pletykákat hogy Mária viselős de sehogy sem akar összeállni a sok apró részlet indulsz újra az éjszakába s egyszert majd nem jössz vissza és kiszögezve a fára többé már nem találnak...

Foto: Fortepan 08034 / Balatonfüred – Erzsébet Szanatórium, 1928